

Намъ всичкото напминава,
Че пролѣтно време дошло,
Дошло веселба да раздава
Тамъ, дето царува тегло.

О, колко за насъ сж приятни
Свѣтливитѣ тѣзи дни —
Следъ бурнитѣ, мжчни преврати,
Студени и мрачни нощи.

12. ДВАМА ПРИЯТЕЛИ

— Поклонниче на Аполона!
Кжде е писано въ закона,
Та толкозъ рано излѣзна,
Безъ да ме чакашъ въ пжть тръгна?

Защо подъ облака небесенъ,
Стоишъ ти тѣй като унесенъ?
Кажи, приятелю, какъ си?
Що се замисли пакъ самси?

— Самси? О, азъ не бѣхъ самичъкъ!
Когато дойде ти едничъкъ
И ме попита: ти какъ си?
Тогазъ останахъ азъ самси.

Ела, седни и ти при мене,
Прилично то е сега време
Да видишъ въ този сгоденъ часъ,
Кжде съсъ умъ се носѣхъ азъ.

Я погледни наоколо си,
Какъ всичко мами и умъ носи,
Припомня стари времена,
Народната ни старина!